

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Rigoberti, Rhemorum Archiepiscopi, ex ea quæ est apud Surium fide digna, Exceßit ex humanis, circa annum salutis 793. Ponitur verò vigesimus octauus eius sedis episcopus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

82 VITA S. RIGOBERTI

rebat alacritatem, vt non licitorum, sed angelorum se manibus comittere videretur: qui subito post interitum, sublimem eum in caelum deferrent. Ad haec tantus illius populi clamor ac tumultus est factus, vt vel tonante caelo nunquam milis sit auditus. Hoc igitur huius preclari martyris certamen fuit. Hoc hodierna dies spectaculum videtur quod proculdubio tale est, vt nec temporis diuturnitas vnquam abolere, nec longae consuetudinis fastidium tollere, nec aliud quippiam quam uis magnum exsuperare valeat.

VITA S. RIGOBERTI, RHEMORVM

Vide C. Bar.
Not. in mart.
tyr. Rom.
Item Tom.
9. Annal.

Archiepiscopi, ex ea qua est apud Surium fide dignum
Excessit ex humanis, circa annum salutis 793.
Ponitur verò vigesimus octauus eius seculi
dis episcopus.

4. Januarij.
Genus eius.

RIGOBERTVS spectabili profapia, in regione qua Ribiariorum vocant, patre Constantino, matre Franca ortus, a primis aetatis initijs, totum se caelestium disciplinarum studijs mancipauit, eosque in virtutum omnium exercitatione progressus fecit: vt omnium iudicio pontificia dignitate dignissimus haberetur. Hoc igitur honori, & aetate & eruditione maturus, et uino magis quam humano fauore, Reolo magnorum virtutum viro, & vt quidam aiunt, sanguine ei propinquitate coniuncto, in pontificatu successit. Quem tanta virtutis opinione statim administravit, vt non minus a malis quam bonis omnibus diligeretur. Bonos enim ita in pietatis studijs salutaribus admonitionibus fouebat, vt peccatis eis, si caderent, acriter minaretur; Lapso autem paterna cura & studio a prauitate ad virtutem

Episcopus factus vt se gesserit.

uocabat, & ne desperatione fracti, ad meliorem se frugem recipere tardarent, benignè admodum consolabatur.

Cùm plaræque præcedentium Patrum studio & vigore instituta, collapsa essent vir sanctus sua industria in pristinum statum restituit. Nam canonica clericos religione contineri voluit, & pro numero illorum, qui tunc erant, ad victum pertinentia eis suppeditauit: vt diuino cultui & liberiùs & instantiùs vacare possent. Ante enim illius Pontificatum, non dabatur eis panis, vt vocant. canonicus; nec erant, vt sunt hodie, canonici; quin etiam loca quedam cum eorum habitatoribus eis contulit, qui eorum vsibus necessarijs perpetuò inseruirent. Et ipse quidem, primus inter Rhemorum Episcopos fertur commune eis instituisse ærarium, quod generatim omnibus eorum vsibus perenniter applicaretur.

Canonicos instituit.

Quodam tempore vir sanctus de Clumifaco villa episcopatus sui veniens, adijt Pipinum Maiorem domùs, quem plerique Magistrum equitum vocant: patrem Caroli Martelli; præmissis quibusdam eulogijs ad illum à venatione redeuntè, quas quidem crebrò mittere consueuerat. Morabatur tum temporis Pipinus in pagi cuiusdam loco, cuius vocabulum est Gremaca cortis. Venientem itaque Rigobertum conspicatus his verbis liberaliter compellauit; Rigoberte pete à me quicquid volueris, nec voto frustraberis tuo. Cui Rigobertus: Da, inquit, mihi exiguam hanc mansuculam, & sufficit mihi. Imò, inquit, Pipinus & hanc, & quantum tibi in circuitu eius vendicare voles. Itaque sicut olim Clodoueus Rex beato Remigio, ita ille sancto Rigoberto tantum

Pipini in s. Rigobertu liberalitas.

F a

lar.

largitus est agri, quantum, dum ipse dormiret, ambulando circuire posset. Ferunt autem terram illam, quam à Pipino ad ecclesie illius utilitatem receperat, & æstate & hyeme lætiores segetes & gramina, cæteris locis adiacentibus exhibere. Adiditurque omnem locum illum, postquam Rigoberto cessit, à tempestate & grandinis sæuitia ita fuisse immunem, ut nunquam graue aliquod damnum ab eis acceperit.

Carolus Martellus à Rigoberto baptizatus,

Pipinus autem præter hæc dona, tam insignem virum sanctum amore prosequabatur, ut filium suum Carolum, (qui propter animi ferocitatem Martellus est appellatus) aquis salutaribus exornandum, & de sacro fonte suscipiendum mittere. Pro quo beneficio, non pares vir sanctus gratia ab eo recepit. Nam ut mortuo Pipino, grauis contentio inter Carolum & Ramanfredum eius filios de principatu obtinendo exorta fuit; & Remorum urbem, per insidias, ficta pietatis specie Carolus occupare vellet, Rigobertus constanter ingressum ei negauit. Qua sancti viri constantia, Carolus vehementer offensus, minas ei intentauit; victoria potiretur, non impunè id episcopum laesurum.

Carolus Rigobertum è sede sua depellit.

Non multò post duodecimo Calend. Augusti Carolus pro imperij dignitate cõsiliis cum Chilperico rege, & Ramanfredo, quem Chilpericus maiorem domus vel Magistrum equitum creaturatum; & quidem pro voto victoria potitus, Rigobertum dignitate nudatum exilio mulctauit; quod vir sanctus summa quadam animi æquitate patienter tulit.

Moratur Rigobertus in chorre Gremaca,

Porrò Rigobertus in chorre Gremaca exilium tulit; ubi assiduis vigilijs, precibus, elemosinis cæterisque pietatis operibus vitam transegit: cre-

broque sanctorum loca, qui pro Christi confessione & gloria multis defuncti periculis occubuerant, inuisendo, se non modo consolabatur, verum etiam ad multo grauiora pro ecclesie libertate perferenda accendebatur: adeo vt ardentem martyrij palmam expetijisse dicatur. His alijsque virtutum actionibus clarus, migravit ad patriam claritatis aeternae, pridie nonas Ianua. Anno Dominicę incarnationis plus minus septingentesimo septuagesimo tertio: Indictione octaua; estque honorifice sepulturae mandatus in ecclesia sancti Petri, quam ipse a fundamentis extruxerat. Claruit autem post obitum multis miraculis, sed hominum incuria non sunt literis mandata. Erat apud eius loci presbyterum, puer quidem scholasticus, qui dissolutis moribus irreuerenter super eius tumulum subsiliens, mox acri pedis dolore cruciari cepit: ex quo claudus affectus, nusquam illo pede ingredi potuit. Quo viso presbyter & eius loci indigenae cancellos ibi apposuerunt, ne quis temere accedens, similia pateretur.

Moritur.

Miracula post obitum.

In illa autem basilica nocturnis horis tantae suauitatis voces sunt auditae, vt non nisi angelicae putarentur. Lux quoque medijs noctibus tantae claritatis illic emicuit, vt solis splendore vicisse videretur; quae etiam immenso iubare suo sacerdotis cuiusdam illic habitantis domicilium adeo penetravit, vt ingenti timore & tremore percussus, diuinam bonitatem in sanctis suis ita mirabilem collaudaret. Porro Hincmarus, qui ab illo quintus fuit Rhemorum Episcopus, decimo octavo Kalend. Iulij transtulit sacras eius reliquias ad monasterium S. Theodorigi, vbi multa sunt patrata miracula, quae studio breuitatis praeterimus.

Eius transitio.